

дѣцата въ лодкитѣ. Той казалъ: „ще бжда най-го-лѣмия негодникъ и страхливецъ, ако азъ се спася, а загинатъ дѣца и жени“. Другитѣ мже послушали и всички стрували пжтъ на дѣцата и женитѣ. Но това било посрѣдъ нощъ. Извънъ кораба било тъмно, а океанътъ грозно разяренъ. Женитѣ се страхували да влѣзатъ въ лодкитѣ, та всички насила ги спускали, а дѣцата хвърляли като торби по женскитѣ крака. Напълненитѣ лодки спускали съ макарки отъ горницата на кораба чакъ долу до водата, която била около 8 метра по-низко. Тамъ лодкитѣ плували по бурливитѣ студени вълни. Въ всѣка лодка туряли по двама или трима мже, които да гребатъ съ лопати и отдалечатъ лодкитѣ отъ кораба на страна, за да не би, като потъва той, да ги завлече съ себе си на дъното.

По този начинъ се напълнили всички лодки съ около 800 души. Другитѣ 1600 души пжтници и моряци, за които нѣмало мѣсто въ лодкитѣ, останали на парахода и потънали заедно съ него.

Това е било страшна картина и нечувано погребение прѣдъ зиналия гробъ — океанъ. На парахода имало музика (оркестъръ). Всички музиканти показали чудно безстрашие. Щомъ видѣли, че корабътъ зелъ да потъва, тѣ, за да утѣшаватъ хората, изкачили се на най-високото мѣсто и почнали грѣмко да свирятъ хубави и весели свирни. Най-сетнѣ водата достигнала до тѣхъ и вече нѣмало спасение. Тогава тѣ изсвирили една много жална и погребална пѣсенъ. Водата вече достигнала до краката имъ и всички се хвърляли въ океана. Най-първо спрѣлъ да свири контрабаса, сетнѣ пияното, а сетнѣ и другитѣ инструменти. Единъ момъкъ, на име Кринсъ, който свирѣлъ първа цигулка, се изкачилъ на